

Γέροντας Αρσένιος Σπηλαιώτης - Η οσιακή κοίμησή του και ο Γέροντας Γαβριήλ Διονυσιάτης

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Το μακάριον τέλος

Γράφει ο Μοναχός Ιωσήφ Διονυσιάτης: 1η Σεπτεμβρίου 1983. Δύει το καλοκαίρι προμηνύοντας ομού και την δύσιν των δύο αιωνοβίων ουρανοδρόμων αθλητών. Ο ένας κατόπιν του άλλου παραδίδουν την σκυτάλην.

Πηγαινοερχόμενος από την πρωτεύουσαν του Αγίου Όρους, όπου τότε έλαχε να διακονώ, κατέβαινα μετά σπουδής εις το νοσοκομείον της Μονής. Όταν άκουσα από το στόμα του εμπείρου νοσοκόμου π. Καλλινίκου ότι οι μέρες των παππούδων [του Γέροντος Αρσενίου Σπηλαιώτη και του Προηγούμενου, Γέροντα Γαβριήλ Διονυσιάτη] πλησιάζουν, δεν ήθελα να το πιστέψω.

Παρ' όλον ότι ο θάνατος είναι μετάβασις εις την ζωήν, όμως κυριαρχεί πολλές φορές και το ανθρώπινο συν αίσθημα. Ζεις με κάποιον μιαν ολόκληρη ζωή αν ο αποδημών τυγχάνει πνευματικός οδηγός και ευεργέτης σου, ασφαλώς η απουσία είναι πιο έντονη.

Και προς εμάς μεν τα πνευματικά τέκνα του παππού [του Γέροντα Αρσενίου] κυριαρχούν αυτά τα αισθήματα. Όσο για τον αγιασμένον παπούν, προαισθανόμενος νηφάλια το τέλος του, απεκάλυψε πια και εκένωσεν όλον τον εαυτόν του εις τους πνευματικούς απογόνους του.

Πολλοί αδελφοί δεν προλάβαιναν να τον ρωτήσουν μόλις τον επλησίαζαν, προλάβαινε και έμπαινε στους λογισμούς τους, στο πρόβλημά τους, και συγχρόνως τους παρέδιδε την κατάλληλην συνταγήν.

Κάποιον αδελφόν που είχε λογισμούς να φύγη από το Μοναστήρι, τον κάλεσε ιδιαιτέρως και αφού του απεκάλυψε τους λογισμούς του, εν συνεχεία του πρόσφερε και τα κατάλληλα φάρμακα προκειμένου να λυτρωθή από τον πόλεμο.

Ιδιαιτέρως όμως απεκαλύφθη στον Καθηγούμενον, τον κατά σάρκα ανεψιόν και βαπτιστικόν του, τον οποίον και κατατόπισε για πολλά πράγματα που αγνοούσε. Τέλος, του έδωσε τις τελευταίες ευχές και νουθεσίες.

Προλαμβάνει ο παππούς Αρσένιος την είσοδον του Σεπτεμβρίου, εξαντλημένος, αλλά με διαύγειαν πνεύματος μέχρι τέλους, πανέτοιμος, εν αναμονή του μεγάλου ταξιδίου.

Αποχαιρετά και νουθετεί ένα – ένα τους αδελφούς φυσιολογικά και ήρεμα, όπως κάποιος που μεταβαίνει σε άλλον τόπον, αλλά συγχρόνως απαριθμεί πια και τα λεπτά το μήνυμα ελήφθη· σαν λίγο ν' αργοπορή η εκτέλεσις.

Να όμως που η ευλογημένη ώρα έφθασε, αργά τα μεσάνυχτα 1 προς 2 του μηνός [με το Αγιορειτικό ημερολόγιο, (15 Σεπτεμβρίου 1983)]. Για μια στιγμή φάνηκε πως άστραψε το αγιασμένο προσωπάκι του παππού και η ψυχή του πέταξε σαν πουλάκι προς τα ουράνια.

Αλλά για να μη φανή ότι αγνόησε και την αγαπημένην αυταδέλφην [την αδελφή] του Μοναχήν Ευπραξίαν, εκείνην την βραδιά, καθώς μου είπε η ίδια, νωρίς – νωρίς αισθάνθηκε ζωντανήν την παρουσίαν του, μαζί με μιαν γλυκειάν αύραν στην ψυχήν, η οποία παρατάθηκε όλην εκείνην την νύχτα μ' ένα πρωτοφανές παράξενο φαινόμενο· ένα γλυκύλαλο πουλάκι παρακάθησε όλην την νύχτα έξω από το παράθυρο κελαηδώντας τόσο γλυκά, ως αν να ακουόταν ουράνια αγγελική μελωδία, προετοιμάζοντάς την να δεχθή νηφάλια το μήνυμα.

Ξημερώματα 2ας Σεπτεμβρίου έφθασε το χαρμολυπηρό μήνυμα με πρωινό τηλέφωνο από Ι. Μ. Διονυσίου. «Γερόντισσα, ο αδελφός σας Γερο-Αρσένιος, μόλις απεδήμεσε προς Κύριον».

Όσον αφορά τον παππούν Γαβριήλ, συνέπεσε κατά τις τελευταίες ώρες του συναθλητού του, να βρίσκεται σε προθανάτιον αφασίαν. Αυτό του συνέβη δυο τρεις φορές, αλλά πάλιν επανερχόταν πλήρως στις αισθήσεις του. Αυτήν την φοράν μόλις επανήλθε, το πρώτο που ρώτησε ήταν, τι έγινε το άλλο το γεροντάκι.

Του λέει ο νοσοκόμος:

– Κοιμήθηκε, Γέροντα.

Έμεινε λίγο σιωπηλός ο παππούς και μετά είπε με θαυμασμόν:

– Καλό γεροντάκι.

Πώς το ξέρετε, Γέροντα

– Τον είδα μέσα σ' ένα άπλετο φως και στη μέσην του φορούσε μιαν κόκκινη ζώνη.

Ερωτώντας, τι άραγε να σήμαινε η κόκκινη ζώνη, έμαθα ότι κατά τους πατέρες είναι σύμβολο της παρθενίας και απαθείας.

Αλλά δεν άργησε ο παππούς να τραβήξη και τον άλλον συναθλητήν του, τον Γέροντα Γαβριήλ, ο οποίος γύρω στις σαράντα ημέρες τον ακολούθησε, συμφώνως και προς μιαν παλαιάν πρόρρησιν του τελευταίου.

Κατά το έτος 1966 δηλαδή, μας επισκέφθηκε στην Ν. Σκήτην ο ηγούμενος Ι. Μονής Διονυσίου Γαβριήλ. Από συνομιλίαν με τον παππούν Αρσένιον διεπίστωσαν ότι ήσαν συνήλικοι τόσον εις την γέννησιν όσον και στον μοναχισμόν, όπόταν ο καθηγούμενος συμπλήρωσε:

– Ε, τότε εμείς οι δύο Γέροντα, μαζί θα πεθάνουμε.

Ο λόγος αυτός απέβη πραγματική προφητείας.

Απόσπασμα από το βιβλίο του Μοναχού Ιωσήφ Διονυσιάτη «Γέρων Αρσένιος ο Σπηλαιώτης (1886-1983), Συνασκητής Γέροντος Ιωσήφ του Ησυχαστού».

Πηγή: pemptousia.gr (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Φωτογραφία: Από αριστερά ο Γέροντας, π. Γαβριήλ Προηγούμενος Ι.Μ. Διονυσίου (1886-1983) και ο Γέροντας, π. Αρσένιος Σπηλαιώτης (1886-1983).